

Un museu per tornar-hi

La inauguració definitiva del Museu d'Art de Girona va discórrer en olor de multituds. Plovia a bots i barrals, però més de mil persones van pujar al Palau Episcopal i van omplir de gom a gom les sales velles i les noves, fins a l'alt mirador de la torre. Tothom semblava conscient de viure una jornada històrica, de comprovar la culminació de molts esforços i de contemplar un conjunt museístic excepcional per la riquesa del contingut i per la qualitat i funcionalitat de les instal·lacions.

El problema d'aquestes diades eufòriques rau sempre en l'endemà. Aquí també, l'endemà al matí, el sol recuperat de la tempesta va il·luminar les sales buides d'un museu desert. Quants dels qui havien acudit a inaugurar-lo no hi tornaran mai més? Quants es justificaran dient que ja l'han vist, malgrat haver-lo només entrellucat enmig de les empentes?

Per tal de lluitar contra el desconeixement i l'oblit, el Museu d'Art ha posat en marxa moltes iniciatives, sorgides de la fèrtil imaginació del seu nou director. Hi haurà un Consell Assessor, es creen els Amics del Museu, s'edita un Butlletí informatiu, s'enceta un Projecte obert als suggeriments del públic, es potencien les exposicions temporals, s'organitzen conferències i concerts, es convoquen concursos, es preparen souvenirs, s'editen guies i catàlegs, cartells i tríptics.

Amb tot això s'intenta que la gent s'acostumi a anar al Museu com qui va periòdicament a un teatre, a un restaurant, a una biblioteca o a un passeig. Ho diu explícitament el primer número del Butlletí: «No vingueu una sola vegada. Un museu és per anar-hi de tant en tant. A vegades per estar-se una estona davant d'un sol retaule. És fantàstic! Aleshores aconseguirem un dels nostres objectius: que les visites siguin profitoses. Que la persona, en contacte amb la bellesa i l'harmonia, millori els seus hàbits d'observació, afini la seva sensibilitat i experimenti un creixement personal».

El concurs Coneguem el Museu d'Art constitueix una peça especialment atractiva i fecunda d'aquesta proposta múltiple. Es tracta de contestar vint preguntes relatives a altres tants fragments de peces exposades. És un joc que exigeix atenció als petits detalls, però que ajuda a observar i a valorar les obres en el seu conjunt. Ajuda, al capdavall, a descobrir-les a través d'una recerca personal. Com que, per complimentar el qüestionari, es poden fer tantes visites gratuïtes com calgui, les sales del museu esdevindran familiars per al concursant, i les imatges de les parets li somriuran amb la complicitat de les persones conegudes. Així es veurà que el Museu és inesgotable, i que mai no es faran prou concursos per descobrir-ne tots els seus secrets.